

Антон Павлович Чехов
Дебелият и тънкият

На една гара по Николаевската железопътна линия се срещнаха двама приятели: единият дебел, другият тънък. Дебелият току-що беше обядвал на гарата и устните му, покрити с мазнина, лъсяха като зрели вишни. Той миришеше на херес и флър д'оранж. Тънкият пък току-що беше слязъл от влака и беше натоварен с куфари, вързопи и кутии. Той миришеше на сухоежбина и на утайка от кафе. Иззад гърба му надничаше мършава женица с дълга брадичка – жена му, и висок гимназист с присвито око – синът му.

– Порфирий! – извика дебелият, като видя тънкия. – Ти ли си? Гълъбчето ми! Колко години не сме се виждали!

– Господи! – смая се тънкият. – Миша! Приятелю от детинство! Откъде се взе?

Приятелият трикратно се целунаха и устремиха един към друг пълни със сълзи очи. И двамата бяха приятно зашеметени.

– Мили мой! – почна тънкият след целуването. – Виж, това не очаквах! Виж ти изненада! Е, я ме погледни хубавичко! Същият хубавец, какъвто си беше! Същият гиздавец и конте! Ах, господи боже! Е, ти? Богат ли си? Женен ли си? Аз вече съм женен, както виждаш... Ето това е моята жена, Луиза, родена Ванценбах... лютеранка... А това е моят син Нафанаил, ученик в III клас. Този, Нафания, е мой приятел от детинство! В гимназията заедно учихме!

Нафанаил помисли малко и свали шапката си.

– В гимназията заедно учихме! – продължаваше тънкият. – Помниш ли как те ядосвахме? Наричахме те Херострат, защото прогори с цигара стипендиантската си книжка, а мене наричаха Ефиалт, защото обичах да доноснича. Хо-хо... Деца бяхме! Не бой се, Нафания! Ела по-близо до него... А това е жена ми, родена Ванценбах... лютеранка.

Нафанаил помисли малко и се скри зад гърба на баща си.

– Е, как живееш, приятелю? – попита дебелият, като гледаше възторжено приятеля си. – Служиш ли някъде? Получи ли някакъв чин?

– Служа, мили мой! Колежки асесор съм вече втора година и орден „Станислав“ имам. Заплатата е малка... ех, нищо! Жена ми дава уроци по музика, а аз частно правя дървени кутии за цигари. Отлични кутии! По рубли парчето ги продавам. Който вземе десет парчета и повече, на него, разбираш ли, правя отстъпка. Поминуваме как да е. Служих, знаеш, в департамента, а сега тука съм преместен началник на отделение под същото ведомство... Тука ще служа. Е, ами ти? Навярно вече статски? А?

– Не, мили мой, карай по-нагоре – каза дебелият. – Аз вече до таен

съветник дослужих... Две звезди имам.

Тънкият изведнъж преbledня, вкамени се, но скоро лицето му се изкриви на всички страни от широка усмивка; сякаш от лицето и очите му се посипаха искри. Самият той се сви, прегърби се, стана още по-тънък... Куфарите му, вързопите и кутийките и те се свиха, нагънаха се... Дългата брадичка на жена му още повече се удължи; Нафанаил се изпна като войник и закопча всичките копчета на мундира си...

– Аз, ваше превъзходителство... Много ми е приятно! Приятел, може да се каже, от детинство и изведнъж сте се издигнали до такъв велможа! Хи-хи.

– Е, стига! – намръщи се дебелият. – Защо този тон? Ние с тебе сме приятели от детинство – защо това чинопочитание!

– Моля ви се... Какво приказвате... – захихика тънкият, като се сви още повече. – Милостивото внимание на ваше превъзходителство... Един вид като животворна влага... Ето това, ваше превъзходителство, е моят син Нафанаил... жена ми Луиза, лютеранка, тъй да се каже...

Дебелият искаше да възрази нещо, но върху лицето на тънкия беше изписано толкова благоговение, сладост и почитателна киселина, че на тайния съветник му се повдигна. Той се отвърна от тънкия и му подаде ръка за сбогуване.

Тънкият стисна трите му пръста, ниско се поклони и захихика като китаец: „Хи-хи-хи.“ Жена му се усмихна. Нафанаил удари ток и си изтърва фуражката. И тримата бяха приятно зашеметени.

1883

КРАЙ

© Христо Радевски, превод от руски

Антон Павлович Чехов
, 1883

Източник: <http://bezmonitor.com>

Сканиране: Тони

Антон П. Чехов, Разкази 1880–1886, Народна култура 1969

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1979>]